

EDITORIAL

Amb la diversitat d'aportacions que ja la caracteritzen, la revista D'ART surt ara al carrer, en el seu número 10, com el modest intent de cancel·lar un deute que en el número anterior creiem haver contret. Ens referim a aquella possibilitat anunciada d'un recull de treballs expressament ofert per membres professors, becaris o col·laboradors del nostre Departament a la memòria del que hi fou també professor i alhora mestre de tants de nosaltres: Alexandre Cirici Pellicer.

El present recull, però, i contràriament al que podia tal volta esperar-se, no pretén ser una simple —«simplista», potser, aleshores— col·lecció d'elogis més o menys encoberts per la preocupació erudita o de recerca en el camp de l'art —un, només, dels camps que l'ocupà al llarg de la seva dilatada, fecundíssima, carrera.

Estem segurs que això, a ell, tampoc no li hauria agradat.

El número 10 cal veure'l com una miscel·lània. Obre el volum el treball del professor J. Fernández Arenas, una aproximació crítica a la major part de la seva producció teòrica i historiogràfica. Tant aquest article, que explícitament se li dedica, com la resta de treballs, constitueixen una mostra suficient de què el record i la influència d'Alexandre Cirici planen pel damunt de la revista que teniu ara entre les mans. Tots els treballs, inèdits, més o menys relacionats amb les preocupacions investigadores del professor Alexandre Cirici, formen conseqüentment la globalitat del present número que, ara a consciència, deslliurats ja del xoc que la notícia del seu traspàs fou per a tots nosaltres, publiquem en memòria seva a l'any d'haver-nos deixat.

Alexandre Cirici fou, al marge de les seves aportacions a la historiografia artística o a la crítica, fins i tot a la creació, allò que solem denominar una personalitat forta. Aquesta força era el que l'empenyia a desplegar les seves activitats en diversitat de camps i en múltiples dominis. Pedagogia, divulgació, disseny; les incursions en el teatre o en el cinema; la continuïtat i transcendència del seu treball polític; l'animació i la promoció cultural; narració literària;

etcètera. Pluralitat que en un altre menys lúcid que ell hauria conduït a la dispersió dels molts plantejaments a mitges, de l'acció inacabada... L'energia i la transparència intel·lectual, però, constituï sens dubte el fil conductor o l'esquema general concret en el qual inscriure una sola cosa, una única activitat ben clara i vàlida: la de bastir-se a si mateix conseqüentment amb les circumstàncies, d'acord amb unes aptituds i preferències personals a l'ensem que amb unes necessitats que eren les del seu entorn.

Alexandre Ciciri fou, incontestablement, un hàbil arquitecte de si mateix; l'edifici imponent de la seva presència condicionava fins i tot aquells que no s'acordaven obertament amb ell. És així que el seu silenci, àdhuc, arribà a ser eloqüentíssim, perquè la seva ombra, sàviament dirigida, arribava cada cop més lluny, es projectava sobre més persones. Penseu, ara, si la seva desaparició no es fa notar; penseu si la seva absència —com ell mateix hauria dit— no és sensible i efectiva.

P. S.